

Við politiskari makt!

tjak og meiningar

I 4 ár hefur Traðarvegur (við almennum stuðli til politiska «upplysing») máa stöðði undan Føroysku tjóðini.

Eirindaleyst og systematiskt hefur viljavarganna apostul bukað færøysku fólkasaluna út í djúpastu armðarkenslu. Omegarskaddan hongur tung yvir landi og fólki — kenslan av egnum mátti og evnum er skrædd undan almenninginum, og eftirstendur eitt fólk, sum er um reppið til (blint) at goðtaka fólkaflöksins bóndafangarapolitikk — hetta at fáa Palleba at trúgva uppá, at hann er ein ónytt, eitt søpl, eitt ið eigur at lata sær siga og lata seg buka.

Føroyskir fiskimenn, arbeiðarar, lóntakarar av báðum kynum, alt og øll í hesum landi eru ríkin í rætt, eru vorðin úrlatin og rænd. Hornasteinurinn undir einumhvørjum samfelag — hugurin, trúgv, áráðið, kenslan av at hava virkað og stríðst, onkrum øðrum og sær sjálvum at gagni, hesa drivmegina hefur tað eydnast at taka frá fólkinum í so stóran mun, at stjórnaðlaðið í oddagrein 22.2, skrávar, at ráðandi kenslan hjá fjóðrinum av Føroya fólki í lótni er tann, at her stendur illa til búskaparliga, um sama mundið sum kapitalumsitingarlígi profitbankarnir (v.m.a. landskassaveðhaldi Pallebas) hava tryggjað sær heimsmet til vinnings, av at oysa 0,69x4.610 = 3180 mio. í kreditfelagslántøku, tiknar heim av privata «innviðinum» — út í samfelagið til vaskingar!

Vert er at bita merki í, at í øðrum teigi í hesi oddagrein stjórnaðlaðsins, verður vist á, at skipini liggja inni vegna meskaðvissuna og at tað, av hesi orsök, ikki kemur rávora inn á virkni, og at tað í tiskili ræður arbeiðsloysi ... størstu inntøku-fidusur fólkaflöksmanna tykist vera at lata skipini liggja, síðan sjálvbóðna líkvidation o.s.fr., o.s.fr.

Ur Danmark ljóðaði í síðstu viku, at tað nú loksins, eftir 8 ára borgarligan jammur og vitleysan sparipolitikk, so er komið hartil, at danska samfelagið er steðgað upp — tað er 0-vækstur — utvið 300.000 metast skjótt vera uttan arbeiði — blóð og kenslur danska fólksins eru spardar burtur av

Friedmann-disiplum og tjóðin er um at verða týnd, áráðið er skert og hugurin flugin.

Hesin politiski krabba-vækstur, ið tað nú hefur eydnast at 0-stillað, eitt so framkomið samfelag sum tað danska, hefur tað so dánt gingið at halda uttanfyrir politiska ávirkan her á landi seinastu nógvu árin. Hetta er ikki soleiðis longur.

Skuggastjórni landsins hefur nú komið sær fram at politiska valdinum, og svartskygni, skering og eirindaleys sporing er sett istaðin fyrir hugflog og framtak og úrslitið kenst hugstoytt. Alt og øll eru kollektivt vrakað, allar illusionir, øll trúgv (ið er mest týðandi partur av tí, ið samanlagt drivur verk-ið) allar máttur er sugin út úr føroysku fólkasalini.

Kortini er hesin politiskt svaki orðførari fólkaflöksins ikki nøgdur. Fólkaflökkurinn er komin í stjórn (einamest takkað verið lygnum og politiskum hasard-spæli á altjóða plani).

I leiðaragrein stjórnaðlaðsins (ofráttapressan á Traðarvegi) verður nú bóðað frá hatskum dómi og nivandi straffi.

Hatið tykist stinga tí politiskt svaka til høvðið. Hann skrávar: «utreiðslu-stigið í samfelagnum og rakstrar-kostnaðurin mugu lækkast — við politiskari makt, um neyðugt!!!»

Lónarvæksturinn má basast og helst vendast (lóg um pris- og lónarsteðg!) Við serligum atliti til almenningin um hetta, ið hefur við kensliðvið at gera, so loyvir tann svaki politiski sær at siga frá, hvat ið álíggur peningastovnunum, ið ræðslu fyrir at almenningurin skal lata seg «forvirra» av «størri yvirskoti og betri rakstrarúrsliti enn nakrantíð». Litið verður hildið um evni Palleba, nú hann setur sær sjálvum spurningin «Hvar, og á hvønn hátt hann hefur oyðslað».

Litið virðið fólkaflöksins orðførari, føroyska almenningin, um hann hongur út frá at føroyski almenningurin ikki evnar at seta sær spurnartekin og úr egnum barni at geva sær sjálvum svarið, tá tað snýr seg um oyðsl, og sera beinrakni er orðførari fólkaflöksins, tá hann í hesi oddagrein síni

skrivar at hin einstaki veit best hvat gagnar hon.

At hera í bótufloka fyrir nýggja fundamentalistiska landsstýrið, og í forhond siga føroyska almenninginum frá, at hjálpið ikki skal væntast úr Tinganesi, er greitt. Alt annað hevði verið í reglari mótsetning til politikkin annars.

Vit vita væl, hvaðar tær spardu milliónirnar skulu kanaliserað ... Tann føroyski almenningurin er longu væl og virðiliga vitandi um at landsstýrisins sporingar, niðurskurðir og meirintøk, verða treytaleyst hólvar í hesi botnleysu hólni hjá illa komnum meskaflöki, ið nú standa við kantin á tí grov, teir sjálvir hava grópað. Hesir undirbrotligi veruleikareingjarar, hesir fólku profetar, hesir orindasveinar skuggastjórni landsins, eru um at verða komnir á mál við størsta «liberalistiska» bóndafangari nakrantíð.

Ógreið fráboðan, skrávar fólkaflökkurinn í hesi ofráttakendu oddagrein — vargurinn tykist pindur av íva um nú henda 15-17 ára ideologiska herferðin mótvægis føroysku fólkasalini, veruliga fer at «eydnast». Hann er fullvæl greiddur yvir, at eins og tað er gjørligt at buka ein hund til viljuleysan varg, so er tað tibetur soleiðis, at hetta einans ergjorligt í ávisan mun, markið liggur vanligu um tey 23%. Haturserferðin er tala teirra sementeraðu fundamentalistanna, í hesum gráa 23%-massa, ið tykist hava givið orðføraranum guda-status.

«Vit og tit»-polariseringin er eitt óhugnaligt faktum.

Flakakonan í Vestmanna og tann svart í Sudurafrika eru gjørd gisla-stavnansins.

Føroyar eru kortini ikki enn eitt Sudurafrika, eins og vilji vargins vil gera tað til. Flakakonan í Vestmanna man vera líka bilsin og kennir seg eins illa og restin av øllum føroyskum lóntakaram, fiskimonnum, skulabørnum saman við okkara niðurbarda ungdomi — ta ið hon, og øll hini, taka í egnan barn og seta sær spurningin: «hvar havi eg sopláð og oyðslað, á hvønn hátt hefur hon og øll hini (almenningur) livað yvir evni.

Hvat er tað Sundstein og Breckmann meina við? I egnu sál, á egnum kroppi, kennir hon, eins og øll hini, ikki til oyðsl. Hon hevði til dagin og vegin, eins og øll hini, hvørki meira ella minni — tað ið var, skal nú skerjast við politiskari makt.

Flakakonan í Vestmanna, eins og allar aðrar flakakonur, eru misbrúktar í eirindaleysa leiki meskaflöksins. Togaraflotin er sunabundin fyrir at leggja trýst á eftirverandi, rætttrúgvandi tjóðveldispolitikarar. Átlanin er at fáa politiskan meiriluta, soleiðis at meskaflökið framhaldið skal kunna meska sær við niðursettum meskum, látandi hánt um blómuna av føroyskum ungdomi, hvørs búskaparliga grundstøðið er um at verða grópað burtur av (nei, takkið endiliga ikki feil, ikki av fiski- og veiðimonnum, men av fólki, ið ikki nýtir «common sense» í teirra starvi sum lovast og einasti og totalt suverenið skipsforarar á einum skeivum floða (við honds- og hálsrætti yvir manning og fongi), hesir togarskiparar (íkkí veiðu- og fiskimenn) ið manna hesi computeraðu kommandotorni á hesum oyðandi hateknologisku havsins gravkum.

Oraklini eru eftirsipurd. Flakavirknið Føroyar liggur innibrent við reyðlittum, illalutakandi blokkum, ið eingin skoytir um.

I teimum førum, har tað hefur eydnast at fjala lortin í puljuni, gevur hetta fjálgjarliga bakbrestir í olukkumata.

Okkara skulabørn og fremmanda arbeiðarar eru útroptir syndabukkar. Hesir oferdugu ungdomar og gestir, ið faast til at manna flakavirkni, har fólkið ikki meira troystar sær at virka tí rávora (luktur) — hesi virki, sum i alt ov stóran mun fjala yvir eitt virksemi, ið er fullkomiliga blóttað fyrir vanligu «anstendigheit».

Flakavinnan í Vestmanna, sum í hesum døgum, saman við sinum medsysstrum runt á Flakavirkinum Føroyar, saman við togareðskkarunum, er tikin gisli í einari lock-out kendaru togareidara/skipara atsókn — hvørs mál er at fáa «myndugleikarnar» at slaka í meskasurninginum.

Øll vápn eru tikin í nýtslu fyrir at mykja «politisku myndugleikarnar». Ein svinabundin togarafloti, sum sambært skipara í Dagblaðnum 21. februar, ikki ætlar sær at leggja stert upp á land aftur fyrr enn avvarðandi myndugleikar hava avgjørt at seta meskarnar, har meskaflökið vil hava tær, á 135 mm, helst longur niður.

At flakakonan í Vestmanna, og allar hennara medsysstrar ikki fáa eina timalen, ei heldur so frægt sum at koyra í pottin, tað liggur sekin á.

Ti, vita skulu tit hetta, at arbeiðsloysi er fremsta og eisini mest nytta vápn-ið hjá lótvinningsfólki og lótvinningsfyrirtekum — allastaðir og til allar tíðir. Tað er sama fólkslag sum uppfiskaði sildastovnin fyrir norðan, sum nú leitar sær til sunnaru Afriku, fyrir har at royna tað sama — eirindaleys, fyrilitaleys nøgdarpsykosa — er drivmegin, skjótur maksimalur profittur er málið. Sama halsandi sansaloysi er drivmegin í leitanini eftir lótvinningsi, knøttin runt. Avmarkaðu resursir jarðarinnar eru um at vera misbrúktir upp. — Fiska- og djórstovnar eru týndir í allar ævir — og Erla Berghamar svingar bibilska piskin í Dagblaðnum... «mannarætti-ir mannaliv».

Tað eirindaleysa er stakvæl lýst í oddagrein fólkaflöksins, sitat: «nú fiskaloysi er, tí skipini liggja ainni vegna (veður og) meskaðvissuna og eingin rávora kemu rinn á virkni, ræður snøgt sagt, arbeiðsloysi». Oddagrein fólkaflöksmann lýsir ein sjukan ampa av hesum, at fólkið ikki «skilir signalini» úr Tinganesi og so undirmetingina av almenninginum, generelt, í samb. við «bóðskapin» frá bankunum, har tað verður tilrátt «íkkí at forvirra almenningin».

Hetta týður alt uppá ein fatiligan ampa fyrir tí fólki, ið liggur uttan fyrir tey markantu 23%, sum hava atkvøtt fyrir fólkaflökkinum. Ampin hefur sin uppruna í býtinum til vit og skil, ið eyðkennir og er galdandi fyrir eithvørt fólkslag.

Tað hvur vist seg gjørligt at manipulerað við ávisum parti av fólki burturúr einum heilum samfelag, og ein málrættad, at sær komin, høgri/konservativ agitation, eigur at rokka 23%, serliga um fundamentalistar kunnu gera flokspolitiska kjarnan. Útyvir tað rokka

flokkurnar ikki. At flyta atkvøðutalið hjá tilikum national kapitalistiskum flokkum, eydnast bert sjaldan.

Fólkaflökkurinn hefur alla grund til at hava ampa, í allari almindilgheit, men serliga av sinum samgongupartnara, tjóðveldisflökkinum, tí tað er óhugsandi at tjóðveldisfólk ikki skjótt finna sær sin uppruna aftur og útskifta politisku kupmakararnar, og allar hennara medsysstrar ikki fáa eina timalen, ei heldur so frægt sum at koyra í pottin, tað liggur sekin á.

Ti, vita skulu tit hetta, at arbeiðsloysi er fremsta og eisini mest nytta vápn-ið hjá lótvinningsfólki og lótvinningsfyrirtekum — allastaðir og til allar tíðir. Tað er sama fólkslag sum uppfiskaði sildastovnin fyrir norðan, sum nú leitar sær til sunnaru Afriku, fyrir har at royna tað sama — eirindaleys, fyrilitaleys nøgdarpsykosa — er drivmegin, skjótur maksimalur profittur er málið. Sama halsandi sansaloysi er drivmegin í leitanini eftir lótvinningsi, knøttin runt. Avmarkaðu resursir jarðarinnar eru um at vera misbrúktir upp. — Fiska- og djórstovnar eru týndir í allar ævir — og Erla Berghamar svingar bibilska piskin í Dagblaðnum... «mannarætti-ir mannaliv».

Hvi hefur reidarafelagið ikki saman við skipara- og navigatørfelagnum lýst lock-out í sambandi við at trolaraflotin er lagdur?

Ti, sambært Johan Simonsen, togarskipara, sum í Dagblaðnum nr. 22 fyrir 21. febr. 89 ger viðmerkingar til grein í Sosialinum nr. 19 fyrir 14. febr., so er líkt til at togarskiparar ikki ætla sær at loysa frá landi aftur, fyrr enn meskaðvinnin er sett niður aftur frá 155 til 135 mm.

Umframt at argumentera fyrir at meskarnir í stundini verða minkaðir niðuraftur á 135 mm, so tekur Johan Simonsen soleiðis til orðanna sitat: «... at teir, ið hava ábyrgd av malinum kunnu taka eina skjóta og skilagoða avgerð, so at vit sleppa til arbeiðis aftur!»

Moralurin er og hefur verið í posa og sekk. So verandi steða er «fult fatulig».

Støðan er: lock-out vent mótvægis flakavinnunum og fiskimonnum til tess á tann hátt at snara «rættleikan» í tí sum vanligi plagdi at vera steða tjóðveldismanna.

Síðsti skansin í meska-málunum er tjóðveldismáðurin Jógvan Durhuus — ið nú skal taka steða til To be or not to be

Shakespeare